

Den til Forsendelse Brevposter

med de Kongelige
privilegerede

Beskrivelse af Berlingske Tidende og Anvertissements

Udgivet og forlagt
ved
Broderne Berling.

Redigeret
af
M. L. Nathanson.

Nr 279.

Torsdagen den 22de November.

1838.

Indenlandske Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 22de November.

Høveskildste Stænder. (Første Række). 3 32te Møde foretog Kammerjunker Benzou et Forslag, deels om en Revision af den nu bestaaende Tiende- Lovgivning, deels om en Tilføjning til samme af følgende Punkter:

1) „At det maa staa i en Tiendeiers Magt, naar en Tiendecommission af Enkelte eller Flere er rekvireret et Sogn, da at opfordre samtlige øvrige Tiendeydere i Sognet til at afbenytte denne Leilighed til ogsaa at se deres Tiendeafgift bestemt til en 5te Afgift, eller i modsat Tilfælde finde sig i, at de ei i et nærmere bestemmende Antal Aar, f. Ex. i 5 Aar, kunne forlange en ny Commission, uden selv at bære alle de dermed forbundne Omkostninger.

2) At en Tiendeier ligeledes maatte være berettiget til, for det Tilfælde, at 1 af et Sogns Tiende er bort- accorderet, og den øvrige 4 itkun udgjør f. Ex. 50 Td. Hartkorn, da paa sin egen Beføjning at forlange denne 1 Deels Tiendeafgift bestemt ved en Commissions- Kjendelse.

Dette Forslag ledsagede Proponenten med en Deduction, hvorefter her optages følgende: „At Forordn. af 8de Jan. 1810 om Tiendevæsenet i Danmark har stiftet uendelig megen Nytte for Bonden, og virket saare meget til denne hæderlige Stands Økonomi og Velvære, er ligesaa vist, som at den, ved stedse at have et forbedret Agerbrug og Tiendeyderens billige Ønsker for sig, maa- ste ikke strengt, ved Bestemmelsen af det fremtidige Forhold imellem Tiendens Yder og sammes Eier, har seet hen til det Tab, Sidske, ved Afkøbet af selve Tienden vilde komme til at lide, eller til de Ubegyeligheder, der paa andre Maader vilde komme ham til Deel ved Anvendelsen af de i Forordningen givne Bestemmelser. Imidlertid tør jeg antage, at ingen billigtaenkende Tiendeier vil fortryde paa de Offre, Lovgiveren har paalagt ham til det Heles Bedste, der hvor disse ere nødvendige og hensigtsvarende til Tiendets Dynaaelse, hvorimod han synes at have et billigt Krav paa Ophevelsen af de Bestemmelser i Forordningen, der, uden at give Bonden en væsentlig Fordeel, have en skadelig Indflydelse paa Udvikelsen af hans Rettigheder, som Tiendens Eier.“

Commissarius fandt megen Betænkelighed imod Forslaget, forsaavidt samme gaar ud paa en almindelig Revision af Tiende-Anordningen, da samme er saa indgribende i de vigtigste Forhold og en paatænkt Forandring i dens Hovedgrundsaetninger kunde opvække Uro hos Mange og Forhaabninger hos Andre, som dog vilde blive uopfyldte. De to enkelte Bestemmelser, som iøvrigt ere foreslaaede, ere ikke af synderlig indgribende Betydning og synes at have Billighed for sig. Naar Propositionen indskrænkes til disse enkelte Bestemmelser, kunde Commissarius Intet have at erindre imod en Committees Nedsættelse.

Justitsraad Skibsted „maatte meget ønske, at den hele Tiendelovgivning maatte blive underkastet en Revision, isærdeleshed med Hensyn til det partielle Udseende, den har faaet, saavel i flere andre Henseender, som især ved den unaturlige Indskrænkning af Tienderettigheden blot til de i Loven nævnte Sædearter, og ved den Bestemmelse, at det kun er tilladt Tiendeyderne, men ikke Tiendetagerne, at forlange Tiende- Vederlaget bestemt,

hvilket Sidske endog strider ligefrem imod Anordningens Hensigt: at afskaffe Tiendeydelse in natura.“

Commissarius indremmede, „at der kunde være Endeel, som talte for, at ogsaa Tiendetageren maatte være berettiget til at paastaae Tiendens Afkøbing, men han maa dog antage, at Lovgiveren har haft særdeles vigtige Grunde til alene at tilstaae Yderne denne Ret. Da Tienden er et paa Agerdyrkningen hvilende haardt Baand, som betager Jordbrugeren Frihed til, paa den ellers fordeelagtigste Maade at benytte sin Jord, saa er det fundet retfærdigt, at der aabnes ham Adgang til, mod billig Erstatning, at sættes i Besiddelse af denne frie Benyttelse. Men det havde ikke liden Betænkelighed, paa den anden Side at node den Jordbesidder, paa hvis Eiendom fra gammel Tid denne Byrde er bleven lagt, til at afse samme, naar han hellere vilde bære saadan Byrde end derfor give et Vederlag, der, især i ubelige Aar, hvori hans Avel kom til at staa under det Sædvanlige, kunde blive ham trykkende, ligesom der kunde mangle ham paa Kraft og Dygtighed til, ved forbedret Dyrtning at gjere sig Tiendefriheden ret nyttig. Uden at ville paastaae, at denne Betænkelighed, navnlig under den nuværende Udvikling indeholder en afgjørende Grund til, at der ikke bør indrømmes Tiendetageren den omhandlede Ret, forekommer det dog Commissarius klart, at Lovgiveren og de Mænd, som have gjort de Forslag, der ligge til Grund for Forordningen, have haft ikke uvigtige Motiver til, i Almindelighed blot at indrømme Tiendeyderne hin Rettighed, ligesom Sagen vistnok har været en omfattende og stærksidig Overveelse underkastet, hvorved man sikkert ikke har forset, ved Siden af det gavnlige Niemed, som man søgte at opnaae, ogsaa at tage Hensyn til Retfærdighedens Forordninger. At Forordningens § 1 har indskrænket Tiendepigten til de i Lovens 2—23—1 udtrykkelig benævnte Sædearter, horer vel og til de tvivlsomme Punkter, og Commissarius erkjender, at der kunde være Endeel at sige for en modsat Bestemmelse; men den i Forordningen antagne Sætning havde dog ikke alene Lovens Bogstav for sig, men understøttedes og ved den Betragtning, at det af de Producter, som ere udenfor de sammesteds benævnte, for største Delen end ikke er gjort til Tiende paa Lovens Maade, ligesom det endelig kan antages, at den Jordbruger, som lægger sig efter slige Culturarter, i Almindelighed horer til de bedre Agerdyrkere, og at saaledes Tienden allerede af de lovbestede Sædearter vil give et godt Udbytte.“

Kammerherre Castenschiold formænte, at der var flere Mangler ved Tiendelovgivningen, iblandt hvilke han især udtalte, at der kun var en eneste Over-Tiendecommission i Landet. — Talerens Fremstilling berom foranledigede nogle Bemærkninger saavel af Commissarius som af Proprietair Neergaard og Naaleem af Over-Tiendecommissionen.

Cancelliraad Haastrop og Proprietair Lutten vare enige i, at Forsamlingen ikke kunde indlade sig paa en Revision af den hele Tiendelovgivning. Sidskævnte saavel som Proprietair Neergaard og Kammerjunker Scavenius fandt de to specielle foreslaaede Punkter af for ringe Betydning til desangaaende at nedsætte Committee.

Ved Afstemningen blev med 17 Stemmer imod 7 bestemt, at det hele Forslag ikke skulde prøves af en Committee, og samme Resultat, men kun med 36 Stemmer mod 18, viste sig ved Afstemningen om de to specielle Punkter.

Sognefoged Fred. Jørgensen foretog i samme

(32te) Møde et Andragende fra Hollands Norre Herreds Beboere om Nedsættelse i de Bropenge, de betale i Raskov. Indtil 1819 vare disse Bropenge 1 f. for hver bespændt Bogn, men de bleve i nævnte Aar forhojede til det Dobbelte, paa Grund af, at der manglede Midler til at dække betydelige Forbedringer ved Broerne. Da imidlertid denne forhojede Afgift, der andrager circa 700 Rbd. aarligt, nu ere oppebaaren i 18 Aar, og den er en betydelig Udgift for hine Beboere, der næsten ene leve af Kornavl, og derfor ofte maae kjøre ind til Raskov, saa ansøgte de i Marts 1837 om Nedsættelse heri, men erholdt derpaa i Januar sidst. Cancelliets afslaaende Svar, hvis Aarsag de tye til Stænderne og ønske, at disse vilde petitionere om noiere Underfølgelse i Sagen af upartiske Mænd.

Efterat Assessor Algreen-Nesing, paa vedkom- mende Deputerets Begne, der var fraværende, havde meddeelt nogle Oplysninger, der vare indløbne fra Borgerrepræsentationen i Raskov, og efterat Oves Reventlow, Brændevinsbrænder 3. Sidenius samt Cancelliraad Haastrop havde yttret sig i Korthed om, men dog for, Andragendet, fandt Proponenten, ifølge Præsidentens Opfordring, sig foranlediget til at ud- sætte samme indtil videre.

Agent Bruun foretog derpaa et Andragende fra Landsoverretsassessor Bystriver Schenheider i Odense om Oprettelsen af en Livsforfikkings-Anstalt. — 3 Andragendet bemærkes, at slige Anstalter ere oprettede paa flere Steder i Udlandet, hvorved hver Deeltager, imod Indstund af en efter hans Alder forholdsmaessig Sum, sikrer sine Arvinger eller Creditorer Udbetalingen af en vis Capital efter hans Død. De Beregninger, hvorpaa slige Foreningers Planer grunde sig, kunne efter Erfaring gjøres med saadan Sikkerhed, at de blive fuldkomment betryggende. Den stedse vorende Deeltagelse, som slige Foreninger finde, vidne om, at deres store Nytte almindelig erkjendes. „Desuagtet“ — vedbliver Proponenten — „have vi her i Danmark endnu ingen saadan Livsforfikkings-Anstalt, som de om- talte, og at benytte de udenlandske, er, især for Mængden, forbunden med mange Misligheder. For Enkeltskæ er kun en meget indskrænket Green af en Livsforfikkings- Anstalt; thi for det Første kan man ikke derved sørge for sine efterladte Born eller andre Slagtinge, og dernæst maa det naturligt være afstrækkende for Mange, at hele den indstulte Capital er tabt, dersom Ronen doer forend Mænden; hvortil endnu kommer, at der udfordres temmelig betydelige Indstund for at udrette Noget ved Enkeltskæns Hjælp. — Det er vel ikke umuligt, at en Livsforfikkings-Anstalt i Danmark, ligesom mange andre Steder, kunde komme i Stand ved en privat Forening; men dette er dog af flere Grunde ikke at vente, navn- lig fordi en saadan neppe i nogen kort Tid vil vinde den Tillid og almindelige Deeltagelse, uden hvilken den ikke kunde bestaae. Derimod er det meget sandsynligt, at Regjeringen, naar den ved indhentede paalidelige Efterretninger har overbevist sig om Rigtigheden af hvad forhen er anført om, at de vel funderede og for- nuftigt beregnede udenlandske Livsforfikkings-Anstalter, baade de nyere og de, der allerede have bestaaet deres Prove over hundrede Aar, under Krige, Cholera osv., ere mere istand til at opfylde deres Forpligtelser, ikke vil være uwillig til under offentlig Garanti at staae os et saa nyttigt Institut.“

Assessor Algreen-Nesing, som iøvrigt erkjendte fuldkomment Sagens Rigtighed og Nytte, holdt for, at saadan Indretning burde være privat og ikke fremkaldes

af Regjeringen. Associationsaanden har i de senere Aar vist sig meget levende hos os, og en Anstalt som den omspurgte kunde derfor ligesaa vel hos os som i fremmede Lande bringes istand ved privat Forening. Da Taleren iøvrigt troede at vide, at Regjeringen i den senere Tid havde optaget en tidligere havt Idee om at indrette en lignende Forsikringsanstalt, saa udbad han, at Commissarius vilde underrette Forsamlingen om, hvorvidt det forholdt sig som anført, da en saadan Underretning muligen kunde veilede Forsamlingen i dens Beslutning.

Commissarius tilkjendegav derpaa, at der fra Regjeringens Side kun var bearbejdet en Plan til en Borneforsorgelsesanstalt. „Iøvrigt," vedblev han, „er det klart, at en Livsassurance kan i mange Tilfælde tjene til Opnaaelsen af gaarlige Diemed; dog troer han ikke, at det Slags Indretninger vil være det tjenligste for den, der tænker paa at forsinde sin Familie efter sin Død. Foruden at den tegneede Assurance, som en anden Voet tilhørende Forderung, først og fremmest maa komme dette, der muligt iøvrigt har større Gjæld end Formue, tilgode, vilde en lige Sum, anvendt til at forsikre sin Enke en aarlig Pension, eller, hvis en dertil svarende Indretning var truffen, til at stifte sine Børn en saadan, give dem, forsaavidt deres Liv ikke blev ualmindelig kort, et større Bederlag, end det, der kunde faaes igjennem Livsassurance. Just fordi den for den eventuelle Enke indstufte Sum er tabt, naar Konen dør før Manden, vil den i det omvendte Tilfælde, og navnlig, naar Enken bliver længe ilde, give et saa meget rigeligere Bederlag. I begge Slags Institutter kunne Interessenterne dog intet Andet vente, end hvad der, ved en rigtig Fordeling og i Overensstemmelse med Probabilitetsberegninger, af Interessenternes Bidrag kan komme Enhver tilgode i de forskjellige indtrædende Forhold. Livsforsikringer ville fornemmelig være tjenlige for den, der kan behøve en Capital til en vis Birkfomhed, og som ved Hjælp af personlig Indtægt, som han nyder, eller som han ved sine Evner kan vente at erhverve sig, kan give sine Creditorer Beroligelse for, at han, naar han bliver ilde, kan fyldestgjøre sine Forpligtelser, men som ikke har nogen Formue, hvorved de og kunde være betryggede i Tilfælde af hans Død. Iøvrigt beviser den betydelige Tilvæxt, som Livsassurance-Indretninger efter nogle Aars Forløb have erhvervet, ikke saa meget som det kunde synes; thi da en saadan Indretnings Birkfomhed begynder med at modtage Indtækt, og Udskællinger først i Tidens Løb, efterhaanden som Dødsfald indtræffe, ville finde Sted, og imidlertid saalænge Sogningen tiltager, kunne mere end dækkes ved de nye Indtækt i Forbindelse med Renterne af de ældre, saa vil Indretningen i lang Tid blive ved at forege sin Capital, men imidlertid vilde og de Forpligtelser være, som den i sin Tid vil komme til at opfylde.“

Justitsraad Salicath „maatte antage, at det foreslaaede Livsassurance-Selskab er en Entreprise, der, ligesom andre Assurance-Selskaber, maa udgaae fra et privat Interessentskab, eller en Actie-Forening, og at Joærthattelsen deraf saaledes ikke herer under Stændernes Birkfomhed. Der var imidlertid god Grund til at udbede sig den Kongelige Commissarii Erklæring, om en saadan Livsforsikrings-Anstalt kan ventes sanctioneret, in specie med Hensyn til Muligheden af en Collision mellem en saadan og den projecterede Borneforsorgelses-Anstalt, hvortil Taleren troede, at allerede en Plan var udarbejdet, som beroede paa Approbation af andre Vedkommende. Hvis nemlig dennes Birkfomhed havde samme Retning, som en Deel af Livsforsikringens, kunde det befrygtes, at denne ikke vilde finde tilberlig Underskøttelse. Den maatte vel ogsaa i andre Henseender begunstiges, f. Er. ved at en Interessent under visse Omstændigheder kunde, naar han var Embedsmand, fritages for Indtækt i Enkekasen o. s. v.“

Commissarius troede ikke, at den paataente Forsorgelsesanstalt for Børn vilde hindre Sanctionen af en Livsassurance, da begge Indretninger kunde meget vel bestaae ved siden af hinanden. Derimod kunde han vanskeligt tænke sig, „at en tegnet Livsassurance kunde træde istedetfor den Forpligtelse at forsikre sin Enke en Pension, da Livsassuranceen dels ikke udelukkende kunde komme Ens Enke tilgode, dels heller ikke, naar den ikke var af en meget betydelig Størrelse, der forudsætter langt større Indtækt end den, der behøvedes til en Enkepension, vilde give en Indtægt, der svarede til den Pension, som Embedsmanden skal forsikre sin Enke, og hvilken, just fordi den blot gælder hende, naar hun bliver Enke, og saalænge hun lever i Enkestand, bliver en langt betyligere Quotient af den anbragte Capital end den, som Livsassurance under sandsynlige Forhold kan give.“

I Anledning af Assessor Ussings udtalte Mening, at det paataente Institut burde udgaae fra Private, yttrede Agent Bruun, at han vel gjerne deelte samme Mening, naar han ei frygtede for, at Publicum da ikke strax vilde staae samme sin Tillid, og Institutet da vilde mangle det store Antal Deeltagere, uden hvilket det ikke kunde fremme. Her i Landet er man ikke endnu meget tilbøjelig til at tilstede store og vidtomgribende Foreninger.

Med Hensyn til Commissarius Bemærkning, at en Borneforsorgelses-Anstalt ikke vilde komme i Strid med en Livsassurance, erindrede Kammerjunker Scavenius,

„at i et lidet Land som vort, med ringe Capital og ringe Folkemængde, maatte man vel vogte sig for at oprette for mange deslige Indretninger. Det maatte nemlig bemærkes, at alle de Beregninger, hvorpaa en saadan Indretning bliver begrundet, gaar ud fra den Forudsætning, at Deeltageres Antal er meget stort. Jo ringere Deeltageres Antal bliver, des større bliver ogsaa Chansen for, at de for Indretningen uheldige Tilfælde vilde opstaae sig til Skade for Samme, og folgelig ogsaa Sikkerheden for dens Bestand bliver desto ringere. Skulde flere deslige smaa Associationer fremkomme, kunde det derved let gaae, som med de mange Enke- og Uigkasser, som under Krigen Tid opstode som Padderatte, men næsten alle snart gik tilgrunde. Han mente derfor, at hos os vilde det være rigtigere at have een stor Indretning af denne Art, end flere smaa, hvad enten Samme nu oprettedes af selve Regjeringen, eller, under dens Control, af Private.“

Nærværende Andragende blev med 36 Stemmer imod 17 antaget til Behandling af en Committee; til dennes Medlemmer valgtes Kammerjunker Scavenius (42), Assessor Ussing (37) og Agent Bruun (26).

Vi have forleden Dag, ifølge de til Rentekammeret indkomne Beretninger, givet en Udskrift over Hofstens Udsald paa Gødet Frederiksgade; vi vilde idag holde os til Svendborg og Thisted Amt. — Altsaa Svendborg Amt. Her har Hofstens Udsald i det Hele svaret til de gode Forventninger, man tidligere har havt til den. Naps afgrøden har været ret god, og har den end ikke givet det bedste Hold, have de høie Priser igjen opvejet, hvad man har faaet mindre i Dvartitet. Rug har givet godt Hold, men har ikke været saa stærk i Straaet som Vaarsæden; den er ikke overalt indkommen fuldkomment tør, ligesom det Samme er Tilfældet med endeel Vaarsæd, da Mange have ilst for meget med Indbjergningen. Rugen er smuk og fyldig; men baade denne og andre Kornarter have tiltrukket sig nogen Fugtighed og maae derfor behandles godt. Hvede har vist og her lidt noget af Branden. Byg, Havre og Voghvede have afgivet særdeles god Afgrøde. Bølgæsæden har ikke overalt opnaaet fuld Modenhed og er saaledes for en Deel mislykket. Horren var i Almindelighed god, medens Humlen har lidt Skade i Modningsperioden, hvilken har havt Indsydelse paa Kraften og Størrelsen. Høhøsten har givet et meget godt Udbytte; dog har det sildigere Slaaede lidt af Regnen. — Thisted Amt. Rugen har her været fortrinlig god, Byggen god og Havren middelmadig; Napsen var forfjellig. Kærterne bleve ikke fuldmodne og vare saaledes maadelige, hvorimod Birkere vare gode og Kartofler fortrinlige. Høhøsten har i det Hele været middelmadig. Dvaliteten vilde alligevel, hvor Kornet ikke var for tidligt afmeiet, blive særdeles god; men Indhøstningen har været overmaade vanskelig, og det meste Korn er ikke fuldkomment tørt bragt i Huset.

Ved Middelfart have 4 Næbbevaler været at see i disse Dage. Tre Hifter, som ved Strandbredden, om Aftenen den 13de dennes, horte disse uhyre Sødris voldsomme Tumlen og Sprudlen i Lillebelt, angreb dem uforvarede, uagtet Mortet endmere foregode Jæren derved, og vare, efter overordentlige Anstrængelser, saa heldige at drive dem paa Grund og nedbugge dem. De to ere hver 14 Alen lange og 12 Alen i Omfang, og de andre to 6 Alen lange. Deres Spæk, som skal give en fin Tran, love de uforvarede Hifter et godt Udbytte for deres Udholdenhed, medmindre det skulde lykkes Godeiereren, udenfor hvis Grund Hvalerne ere nedbugne, at fravinde Hifterne den største Deel deraf, og hvortil, som Anmelderen heraf maa beklage, denne Mand, ved et iøvrigt formøst Beslag, skal have gjort Mine. (Som noget Mærkeligt anføres ved denne Leilighed: at i Aaret 1603 blev i Middelfart Sund ved Hindsgaard fanget en stor Hvalfisk, af hvilken nogle Been, som ere indtil 7 Alen lange, endnu opbevares i Middelfart Kirke.) (Hemp. Av.)

Hs. Kongl. Hoighed Prinds Christian med høie Gemahlinde vilde, efter D. Thomsens Avis, indtræffe Lørdag d. 1de i Odense. Vi maae ved denne Leilighed tilføie, at Hs. Kongl. Hoighed under sit Ophold i Altona ogsaa har besøgt vor Landsmand, Portraitmaler Aumonts Atelier i Hamborg.

Igaar overleverede Overpræsidenten Thorvaldsen, i Nærværelse af hele Magistraten og de 32 Mand, efter en kort indledende Tale det for ham udsædige Borgerpædagog. Han blev afftentet og fulgt hjem af en af Magistraten (Borgemeister Mundt) og en af de 32 Mænds Formænd (Oberstlieutenant Frydenreich). Diplomet skal være strevet paa Pergament, indsluttet i Kvælt; Stadens Segl var i en Capsel med Forskrifter. — Dernæst spiste Kunstneren til Middag paa Skydebanen med Magistraten og Kjøbenhavns Borgerrepræsentanter.

Udenlandske Efterretninger.

(Hamborger-Posten fra i Mandags har ikke medbragt engelske Aviser. — Anarchiet tager Alt mere og mere Overhaand i det uhyggelige Spanien. Man vedbliver

at myrde Jangerne, og Alting forekommer os meget vakkende. — I Frankrig forbereder man sig til Ramrenes Nabning. — I Besættelsen af de diplomatiske Poster er der foregaaet en væsentlig Omstilling. — Det lader til, at der imellem den belgiske Konge og Ramrene berster megen Harmonie. — Næppe er Striden mellem Frankrig og Schweiz bleven blødt, før end dette sidste nu atter trues af en lignende Strid med Østerrig, især med Hensyn til dets saa meget bestridte Aflyt for politiske Forbrydere. Vi henviser iøvrigt Læsnetil nedenstaaende Skrivelse fra Prinds Metternich til Gesandten Bombelles, som nærmere vil oplyse dette. Den af Hamb. Corresp. meddeelte Efterretning, at „Schnelleposten“ var bleven overfalden af Røvere, bliver i Preuss. Staats-Zeitung gjendreven som opdigtet.)

Belgien.

„Sproget i Kongens Tale,“ siger Emancipation, „var værdigt og ædelt; Ramrenes vil ikke være det mindre. Maatte end den constitutionelle Monarkis Tale holde sig indenfor visse Grændser, saa kan dog Intet være mere gladeligt og beroligende for Belgien, end hans frimodige, bestemte Erklæring, at dersom Belgiens Rettigheder og Interesser ikke skulde blive erkjendte i Ulandet vil man her vide at opretholde dem med Mod og Standhaftighed. Standhaftighed altsaa, dersom Retfærdighed lader sig opnaa ved Underhandlinger, Mod, dersom den skulde udeblive.“ — Ramrenes første Mode viser allerede den Aand, der besjæler dem. Senatet begyndte strax med en meget tydelig Demonstration. Hidtil havde Baron Stasart været Præsident i Senatet, uden at Rogen havde yttret sig uilfreds med hans Præsidium: men nu gjaldt det at give et Beviis paa, hvor fast man havde besluttet at ansee Luxemburg og Limburg for uadskillelige fra Belgien, hvorfor man besluttede at gjøre en af Limburg valgt Senator den Rø, at tilkjende ham den første Plads i Kammeret. Baron Schiervel, Medlem for Roermonde valgtes med stor Majoritet til Præsident. Den 13de November holdt Repræsentanternes Kammer sit første Mode. Hr. Radem valgtes atter til Præsident, men det Charakteristiske ved dette Kammer var Valget af den Commission, der skulde gjøre Udskrift til Takadressen. Det traf Hr. Felix de Merode, Forfatteren til den bekjendte „Skrivelse til Lord Palmerston,“ og Hr. Dumortier, hvis Værk over de 24 Artikler har gjort Oplyst over hele Europa; disse to endte de fleste Stemmer; blandt denne Commissions øvrige otte Medlemmer bemærkede man de Luxemborgske Deputerede Mez og Polenus.

I det første Mode foretoges ikke Andet, end disse Valg. Den nyvalgte Præsident takkede med nogle faa Ord, da han indtog sit Sæde; derimod holdt Alberspræsidenten, Hr. Pirson, en længere Tale, da han overgav him Præsidiat. Han gjorde opmærksom paa Betydningen af den forestaaende Session og udbød sig derpaa udførligen angaaende Forholdet til Holland. „En af de fem store Magters Befuldmagtigede sammensat Conferens,“ sagde han, „undersøger begge Parter Krav. Kongen har hverken kunnet eller turdet sige dem, hvorefter Underhandlingerne ere rykkede frem; men han har sagt dem, at Belgiens Rettigheder og Interesser ere den eneste Rettefærdighed for hans Politik, at de skulde varetagedes med Omhyggelighed og forsvares med Mod og Standhaftighed.“ Disse sidste Ord bleve heelt vel forstaaede; de virkede som et electriskt Slag; et tordnende, eensstemmig Bisaldras gjenlød fra Tribunerne og begge Kamres Bænke; Alle raabte: Leve Kongen! Havde blot Armeen, havde blot hele den belgiske Nation været tilstede; Kongen vilde da have seet dem reise sig som een Mand — dog han veed nok. Det, han sagde om vor Armeer, beviser, at han stoler paa den; hvad kunde han, denne dygtige og i at anføre en Hær saa erfarne Mand ikke udbrette i Spidsen for en saadan Hær! Med Stoltthed og Sikkerhed kunne vi erindre det militære Europa om hans Navn. Men jeg troer ikke paa Krigen, idet mindste ønsker jeg den ikke. 1832 anfaar jeg Krigen for nødvendig og tilraadede den, først fordi jeg vilde, at Belgierne, Offrene for Kong Vilhelms snedige Politik, skulde erholde Kyldestjorelse, og dernæst, fordi Conferencen ikke havde behandlet os med Retfærdighed, eller snarere, fordi den lod sig beherstkes af den Fordom, at vi ikke fortjente Retfærdighed. Jeg mente, at man atter burde udsende Revolutionens Stridsvogn mod den, fordi den havde misforstaaet vort Maadehold — ja vort Maadehold; thi vi vare ikke gaaede vidt nok; vi burde fremfor Alt have bemærkt og Maasigtet og den vensire Scheldebredde. Dog, Himlen være lovet, vor Kjendes overdrivne Fordringer have ladet os vinde Tid indtil Forholdene ere blevene heelt anderledes. Nu veed Conferencen, at Intet af dens Medlemmer kan være Uorden og Lovløshed mere fjendt, end Rogen af os; den har besluttet at revidere sin første Kjendelse og det er et stort Skridt fremad til Opnaaelse af Retfærdighed; den har indseet, at man har at gjøre Ende paa Revolutionerne, maa gjøre Ende paa alle brutale og despotiske Forholdsbegreber.“

Den Marssalk Gerard af Ramrene, som et Taknemlighedsbeviis for Indtagelsen af Citadellet i Antwerpen, boterede Kredsaarde er færdig og lader Intet tilbage at ønske; den overgaves til Udenrigsministeren for at